

ÚKOLY PRO MALÉ

MYSLIVCE

Připravte zvěři letninu

Často opomíjené, ale přesto nutričně nejvýznamnější krmivo pro srnčí zvěř je letnina, na jejíž přípravu nastává nejnepříhodnější období. Letninu můžeme definovat jako mladé letorosty z olistěných dřevin a křovin, sušené v menších svazcích na půdě a používané k příkrmování srnčí zvěře v zimním období.

Letninu je možné připravit z letorostů javoru, osiky, habru, jeřábu, jasanu, lísky, dubu, lípy, jívy, olše nebo také z letorostů maliníku, ostružiníku, kopřivy či topinamburu. V období května a června mají všechny výše jmenované porosty více či méně vyrovnanou nutriční hodnotu.

Letnina kromě ostatních výživných látek obsahuje i velice cenné živiny v podobě minerálních látek a bílkovin. Její nutriční hodnota je však závislá od správného načasování přípravy, zejména od správného sušení a uskladnění.

Na přípravu letniny je z fyziologického hlediska dobré využít její optimální vegetační

Správné principy přípravy letniny

Příprava letniny je oproti senu časově náročnější a vyžaduje více praktických zkušeností a znalostí. Největším nešvarem při přípravě letniny je skutečnost, že ji myslivci začínají připravovat velice pozdě, někdy až v druhé polovině vegetačního období. Koncem léta a na podzim připravená letnina je z nutričního hlediska naprosto bezcenná a srnčí zvěř ji na základě smyslového posouzení obvykle odmítá brát.

Významnou předností letniny je skutečnost, že po jejím zavadnutí nedochází k odrolování nutričně významných a preferovaných lístků.

Délka olistěných letorostů pro přípravu letniny může dosahovat délky 50 až 120 cm. Ideálním místem pro sušení a uskladnění letniny jsou větrané půdy s omezeným přístupem denního světla. V tomto směru platí více než kdy jindy, že čím větší tma při sušení a uskladnění, tím větší kvalita.

Letninu je nutno připravovat do menších svazků a věšet tak, aby mezi jednotlivými svazky mohl proudit vzduch. V místě svázání se letnina fyziologickou cestou hůře dosouší, proto je dobré dělat svazky optimální velikosti.

V příliš velkých a objemných svazcích se může letnina snadno zapařit. Na zapaření je nejvíce náchylná letnina z kopřivy, jejíž stonky obsahují nejvíce vody.

Je třeba se zásadně vyvarovat sušení na přímém slunci, při kterém letnina ztrácí nejen všechny nutriční látky, ale zejména přirozenou barvu a vůni. Její lístky jsou pak opticky nevábivé, jsou křehké, výrazně lámavé a drolivé. Taková letnina je z nutričního hlediska naprosto nevyhovující a srnčí zvěř ji obvykle odmítá brát.

Správně usušená letnina by měla mít šedě až sytě zelenou barvu (podle druhu porostu), její lístky musejí být elastické a musí příjemně vonět. Letnina

by měla viset ve svislé poloze až do doby jejího zkrmení.

Navrstvení letniny po jejím usušení na sebe, jak se to v myslivecké praxi často dělá, je z hlediska její významnosti a využitelnosti obrovskou chybou. Na sebe navrstvená letnina vzdušnou vlhkostí brzy slehne, zvlhne, od svého středu se zapaří a začnou se na ní tvořit opticky neviditelné plísně a zdraví škodlivé mykotoxiny, které letninu postupně degradují. Letnina je pak v době jejího podání opticky nevábivá, zdeformovaná, mnohdy prašná a z nutričního hlediska naprosto nežádoucí. Srnčí zvěř ji v tomto stavu pak odmítá brát.

Zkuste tedy najít prostor, kde by se dala letnina na zimní období připravit. Po domluvě s místními myslivci pak můžete v zimě připravit srnčí zvěři velmi atraktivní zpestření potravní nabídky.

připravil Pavel SCHERER